

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Martiny Radkové, Ph.D., a soudkyň JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a Mgr. Barbory Berkové v právní věci žalobkyně **L. s. r. o.**, se sídlem v T. č. p. 900, zast. JUDr. Alfrédem Šrámkem, advokátem advokátní kanceláře PONCZA | ŠRÁMEK, se sídlem v Ostravě - Moravské Ostravě, Českobratrská 1403/2, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem v Praze 4, Budějovická 7, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2014, č. j. 2559-6/2014-900000-304.4, č. j. 2551-6/2014-900000-304.4, č. j. 2549-6/2014-900000-304.4, č. j. 2561-6/2014-900000-304.4, č. j. 2546-6/2014-900000-304.4, č. j. 2556-6/2014-900000-304.4, č. j. 2548-6/2014-900000-304.4, č. j. 2545-6/2014-900000-304.4, č. j. 2553-6/2014-900000-304.4 a č. j. 2557-6/2014-900000-304.4, ve věcech dodatečného vyměření antidumpingového cla,**

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá** .
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává** .
- III. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného, citovaných v záhlaví, jimiž byly změněny dodatečné platební výměry Celního úřadu pro Olomoucký kraj tak, že byl změněn text, zejména že původní údaj „Ostatní výrobky ze skleněných vláken - stavební sklovláknitá síť – perlinka balená, zbožíový kód 7019909990, sazba antidumpingového cla 0“ se mění na „Stavební sklovláknitá síťovina PERLINKA, zbožíový kód 7019590010, sazba antidumpingového cla 62,9“, včetně příslušných výpočtů cla.

[2] V žalobě žalobkyně popsala průběh dovozu perlinky, kdy ji zastupovala společnost DHL G. F. (CZ) s. r. o. Žalobkyně dovážela z Čínské lidové republiky perlinku a zařadila ji v kombinaované nomenklatuře jako ostatní výrobky ze skleněných vláken – stavební sklovláknitá síť – perlinka balená (Taric kód 7019909990). Následnou kontrolou bylo celními orgány zjištěno nesprávné zařazení. Žalobkyně namítala, že tento názor je nesprávný.

[3] Dále žalobkyně namítala, že bylo nezákonné provedení následné kontroly po propuštění zboží. Žalobkyně argumentovala nálezem Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1835/07, který zabraňuje kontrolám prováděným bez uvedení důvodu.

[4] Třetí žalobní námitkou žalobkyně brojila proti nesprávné aplikaci čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, který vylučuje doměření cla po propuštění a proclení zboží v dobré víře. Ta spočívala v tom, že pracovníce DHL na základě neformálně poskytnuté informace o sazebním zařazení zboží sazebně zařadila a celní úřad zboží propustil po fyzické kontrole do volného oběhu.

[5] Začtvrté žalobkyně namítla porušení zásady dvojinstančnosti. Žalovaný doplnil dokazování v odvolacím řízení o protokol celně technické laboratoře, což je nepřipustné.

[6] Žalovaný ve vyjádření připomněl, že žalobkyní citovaný nálezn Ústavního soudu obsahoval excesivní právní názor a byl jednoznačně překonán. Nová judikatura umožňuje namátkové kontroly i bez předchozího konkrétního podezření, nejde o vytýkáci řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 Aps 2/2009 – 52).

[7] K nesprávné aplikaci čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu žalovaný odkázal na právní názory podle rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále i „NSS“) sp. zn. 1 Afs 16/2006, sp. zn. 1 Afs 27/2008 a na to, že musí být kumulativně splněny všechny tři podmínky podle citovaného ustanovení celního kodexu a dále že neformální konzultace s pracovníky celních orgánů nezakládá důvod pro aplikaci citovaného ustanovení a nemožnost doměřit clo.

[8] K namítanému porušení zásady dvojinstančnosti žalovaný uvedl, že celé dokazování probíhalo v rámci řízení u Celního úřadu pro Olomoucký kraj. Posudek celně technické laboratoře obstaral žalovaný z důvodu námitek žalobkyně a objasnil skutkový stav. Žalobkyně měla možnost se k tomuto podkladu rozhodnutí vyjádřit, což učinila a zopakovala námitky z odvolání. Charakter odvolacího celního řízení je

podle § 115 odst. 1 daňového řádu apelační. V rozhodnutí o odvolání žalovaný pak doplnil relevantní právní předpis – prováděcí nařízení Rady (EU) č. 791/2011 ze dne 3. 8. 2011 o uložení antidumpingového cla na dovoz některých otevřených síťovin ze skleněných vláken pocházejících z Čínské lidové republiky.

[9] Obecný nesouhlas žalobkyně se zařazením zboží je nepodloženým a účelovým tvrzením, žalobkyně k němu nepředložila žádný důkaz.

[10] Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci přezkoumal napadená rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v účinném znění – dále jen „s. ř. s.“) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).

[11] Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že žalobkyně podle prohlášení zařazovala sazebně perlinku od výrobce DEHCO INTERNATIONAL ENTERPRISE LTD., Shanghai, pod kód 70195900, příp. 70199099, a od výrobce HEBEI HOPESUN INDUSTRY & TRADE CORPORATION, Shijiazhuang, Hebei, pod zboží kód 70199099.

[12] Dne 17. 8. 2012 celní úřad vyhotovil protokol o zkoušce vystřížením částí zboží a jeho trháním.

[13] Podle úředního záznamu ze dne 17. 12. 2013 byla kontrola po propuštění zboží u žalobkyně zahájena na základě podnětu vyplývajícího z tematického zaměření kontrol po propuštění zboží ze dne 11. 20. 2013 v rámci provedeného ověření rizik podle čl. 78 celního kodexu a § 127 celního zákona a na základě příkazu č. 0011/13 ze dne 1. 3. 2013. Analýza žalovaného ze dne 18. 12. 2012 zkoumala obcházení antidumpingového cla u otevřených síťovin ze skleněných vláken pocházejících z ČLR a Malajsie.

[14] Dne 14. 3. 2013 byly v rámci kontroly 23 celních prohlášení předány žalobkyní celnímu úřadu doklady vztahující se k předmětnému zboží a dne 15. 3. 2013 žalobkyně předložila úřadu další související doklady.

[15] Dne 4. 4. 2013 byly odebrány vzorky předmětného zboží se souhlasem žalobkyně, že vzorek je reprezentativní.

[16] Dne 9. 8. 2013 byl žalobkyně seznámen se stanoviskem žalovaného k sazebnímu zařazení předmětného zboží. Podle tohoto stanoviska ze dne 7. 6. 2013 předložený vzorek je mřížková tkanina, vyrobená ze skleněných nekonečných vláken, s pojivem na bázi epoxy a styrenakrylátové pryskyřice. Velikost buňky je 4,1 mm na délku a 3,7 mm na šířku. Plošná hmotnost vzorku je 150 g/m². Zbožový kód je 70195900. Zařazení se zakládá na všeobecných pravidlech 1 a 6 pro výklad KN a na znění vysvětlivek k číslu 7019, na poznámce r) ke třídě XI a na znění vysvětlivek k číslu 7019. Toto stanovisko není závaznou informací o sazebním zařazení zboží.

[17] Dne 18. 9. 2013 byl žalobkyně seznámena s výsledky kontrolních zjištění a byla s ní projednána zpráva o kontrole. S odkazem na všeobecné pravidlo 1 a 6 pro výklad kombinované nomenklatury a vysvětlivkám k harmonizovanému systému k číslu 7019 bylo zboží – fasádní perlínka - zařazeno pod zbožíový kód 7019590010, přídatný kód B999 s antidumpingovým clem 62,9 %. Důkazy pro zařazení byly celní prohlášení, dovozní faktury, protokoly o ústním jednání a protokoly o odběru vzorků.

[18] Z protokolu o zkoušce celně technické laboratoře ze dne 6. 6. 2013, vyhotoveném v odvolacím řízení, soud zjistil, že předložený vzorek je téměř bílá mřížková tkanina, vyrobená z nekonečných skleněných vláken, s pojivem na bázi epoxy a styrenakrylové pryskyřice. Velikost buňky je 4,1 mm na délku a 3,7 mm na šířku. Plošná hmotnost vzorku je 150 g/m².

[19] S důkazy byla žalobkyně seznámena písemností ze dne 2. 4. 2014, kde jí byl shodně jako v následném rozhodnutí, vysvětlen postup při posouzení zboží k sazebnímu zařazení.

[20] Takto proběhlo řízení ve věci všech napadených dodatečných platebních výměrů a rozhodnutí o odvolání. Všechna rozhodnutí se týkala totožného zboží.

[21] V napadených rozhodnutích žalovaný doplnil označení prováděcího nařízení Rady (EHS) č. 791/2011 ze dne 3. 8. 2011 o uložení antidumpingového cla a o konečném výběru prozatímně uloženého cla na dovoz některých otevřených síťovin ze skleněných vláken pocházejících z Čínské lidové republiky. Při následné kontrole po propuštění zboží a po obdržení protokolu celně technické laboratoře celní úřad zjistil, že žalobkyně zařadila perlínku nesprávně pod kód 70199099 (Taric kód 90) nesprávně. Přitom celní úřad podpůrně využil stanovisko k sazebnímu zařazení, které vycházelo z odebraného vzorku. Celní úřad při posouzení vyšel z kombinované nomenklatury platné pro rok 2011, všeobecných pravidel 1, 3a a 6 pro výklad KN, vysvětlivek k HS k číslu 7019 a poznámky 1 r) ke třídě XI KN a laboratorního rozboru – mikroskopického posouzení. Není sporné, že posuzované zboží je vyrobeno ze skleněných vláken. Nutné je určit, zda jde podle technologie výroby o tkaniny z pramenců podle č. 70194000 KN nebo o ostatní tkaniny - ostatní pod kódem 70195900. Rozdíl spočívá ve výrobním postupu použitého skleněného vlákna. Podle vysvětlivek HS k číslu 7019 jsou relevantní dva technologické postupy – mechanické tažení, sklo se taví v peci (vznikají sdružená vlákna – prameny podobné chemickému vláknu, rouna lze použít jako tepelně nebo zvukově izolační rohože) a tažení pomocí kapalin (vytažení vláken se dosahuje rychle proudící vysokotlakou párou nebo stlačeným vzduchem, zpřetrhaná vlákna se lubrikují a formují do stříží, rouna se používají jako izolační rohože nebo prameny obdobné šapovému hedvábí a poté se skládají na přízi a mohou být užity pro tkaní vč. na drapérie). Z popsaného rozdílu vyplývá, že z podpoložky KN 70194000 jsou vyloučeny tkaniny, vyrobené z nekonečných skleněných vláken. Proto je třeba zboží zařadit pod položku KN 70195900 Skleněná vlákna (včetně skleněné vlny) a výrobky z nich (například příze a tkaniny) – ostatní tkaniny – ostatní. Zboží nelze zařadit pod položku 70199099, protože přednost má specifitější položka. Laboratorní rozbor vyvrátil tvrzení žalobkyně. Uvedený výrobek spadá do kategorie ostatních společností v čl. 1 odst. 2 nařízení Komise (EU) č. 138/2011 ze dne 16. 2. 2011 o uložení prozatímního antidumpingového cla na dovoz některých otevřených síťovin ze skleněných vláken

pocházejících z ČLR, jde o výrobce spadajícího pod kód Taric B999: ostatní. Tomu odpovídá sazba cla 62,9 %.

[22] K námitce žalobkyně o nutnosti aplikace nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1835/07 žalovaný kontroval, že tento názor byl překonán stanoviskem pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS-st. 33/11 ze dne 8. 11. 2011 a rozsudkem NSS č. j. 1 Afs 84/2012 – 39. Pro zahájení kontroly se konkrétní podezření nepožaduje. K chybě celních orgánů odkázal žalovaný na rozsudek NSS sp. zn. 1 Afs 27/2008 a na to, že neformální konzultace s celními orgány nemohou založit důvod k aplikaci čl. 220 odst. 2 písm. a) celního kodexu. Výslech zaměstnankyň DHL a žalobkyně by byl proto nadbytečný. Odpovědnost za sazební zařazení zboží nese deklarant (žalobkyně), nikoli celní úřad (srov. rozsudek NSS č. j. 1 Afs 26/2006 – 120). Pasivita celních orgánů při propuštění zboží nemůže být jejich chybou ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu.

[23] Protože nebyla naplněna podmínka chyby celních orgánů, nemohlo se jednat o dobrou víru žalobkyně. Žalobkyně je zkušený dovozce a je držitelem povolení zjednodušených postupů celního řízení – schválený příjemce v režimu tranzitu a zjednodušených postupů celního řízení – místní celní řízení e-dovoz. Proto ji žalovaný považoval za zkušený hospodářský subjekt. Bylo na žalobkyni, aby si ověřila, zda je operace v souladu s právními předpisy. Pokud měl záměr dovážet perlinku v delším časovém období, mohl si požádat o závaznou informaci o sazebním zařazení zboží, čímž by projevila řádnou péči. Žalobkyně měl také provést prohlášení takový popis perlinky, aby na straně celního úřadu nemohly vzniknout pochybnosti o sazebním zařazení zboží. Předmětem řízení o propuštění zboží do určitého celního režimu není schválení zařazení zboží provedené deklarantem a odpovědnost za takové zařazení nemůže nést celní úřad, který takové zařazení „schválil“. K námitce k dokazování žalovaný uvedl, že napravil chybu celního úřadu provedením zkoušky zboží v celně technické laboratoři, provedl důkaz tímto posudkem, seznámil s ním žalobkyni a v rozhodnutí vyvodil ze skutkových závěrů i úvahy právní.

[24] Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[25] Žalobní bod namítající porušení čl. 78 odst. 2 celního kodexu a § 127 celního zákona o následné kontrole po propuštění zboží krajský soud důvodným neshledal. Podle čl. 78 bodu 1 celního kodexu po propuštění zboží mohou celní orgány z úřední povinnosti nebo na žádost deklaranta celní prohlášení přezkoumat. Podle bodu 2 mohou po propuštění zboží celní orgány kontrolovat obchodní doklady a jiné údaje vztahující se k dovozním nebo vývozním operacím se zbožím nebo k následným obchodním operacím s tímž zbožím s cílem ujistit se o správnosti údajů obsažených v celním prohlášení. Kontrolu lze provést u deklaranta nebo jiné osoby, která se přímo nebo nepřímo obchodně podílí na uvedených operacích, nebo jiné osoby, která má v držení zmíněné doklady a údaje pro obchodní účely. Celní orgány mohou rovněž kontrolovat zboží, pokud ještě může být předloženo. Podle bodu 3 nasvědčují-li výsledky kontroly celního prohlášení nebo kontroly po propuštění zboží, že předpisy upravující daný celní režim byly použity na základě nesprávných nebo neúplných údajů, přijmou celní orgány v souladu s případnými právními předpisy

opatření nezbytná k nápravě, přičemž vezmou v úvahu nové skutečnosti, které mají k dispozici.

[26] Jelikož čl. 78 celního kodexu obsahuje toliko obecné vymezení důvodů, pro které lze následnou kontrolu po propuštění zboží provádět, užije se dle § 1 celního zákona na vymezení obsahových náležitostí sdělení o zahájení následné kontroly § 127 celního zákona, podle kterého *nestanoví-li tento zákon jinak, platí pro provádění kontroly správnosti celního prohlášení po propuštění zboží (dále jen „kontrola po propuštění zboží“), která se provádí u osob vymezených v čl. 78 celního kodexu Společenství, jakož i pro práva a povinnosti těchto osob a pro pravomoci celního orgánu provádějícího kontrolu, obdobně ustanovení daňového řádu o daňové kontrole.*

[27] Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 21. 2. 2007, č. j. 2 Afs 114/2006 - 80 dovedl, že následná kontrola v celním řízení (§ 127 celního zákona) je institutem obdobným jako daňová kontrola v řízení daňovém (§ 16 ZSDP), a dále výslovně uvedl, že judikaturu správních soudů vykládající institut daňové kontroly lze tedy použít i při aplikaci ustanovení upravujících následnou kontrolu podle celního zákona. Konstantní judikatura správních soudů i Ústavního soudu (srov. např. nález sp. zn. III. ÚS 86/99) pak akceptovala jako dostatečné vymezení předmětu daňové kontroly uvedení druhu kontrolované daně a vymezení časového období.

[28] Pokud tedy v předmětné věci Celní úřad pro Olomoucký kraj uvedl, že předmětem kontroly bude popis zboží, zařazení a správnost vyměřeného cla, nelze než uzavřít, že své zákonné povinnosti vymezit ve sdělení o zahájení následné kontroly její předmět plně dostalo. Právní jistota žalobkyně, jako kontrolované osoby byla uvedeným vymezením předmětu kontroly zajištěna, neboť byl jasně seznámen s tím, které jeho dovozy budou kontrolovány, tj. u kterých dovozů může být částka cla dodatečně vyměřena. Seznam 26 prověřovaných celních hlášení byl přílohou protokolu o zahájení kontroly. Požadavek žalobkyně, aby byl již ve sdělení o zahájení kontroly uveden konkrétní důvod kontroly ve smyslu údaje o tom, jakých (podezřelých) skutečnostech se mají kontrolní úkony týkat, tudíž neměl oporu v zákoně a uvedený žalobní bod je proto lichý.

[29] Žalobkyně namítla absenci relevantních důkazů v době zahájení následné kontroly, a to zejména s ohledem na nález Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2008, sp. zn. I. ÚS 1835/07. Jak správně uvedl žalovaný, v judikatuře se vyskytující názory o nutnosti existence konkrétních pochybností a konkrétních důkazů, z nichž tyto pochybnosti vzešly, v okamžiku zahájení daňové kontroly, byly překonány stanoviskem pléna Ústavního soudu ze dne 8. 11. 2011, sp. zn. Pl. ÚS-st 33/11, v němž je konstatováno, že za porušení principu proporcionality a minimalizace zásahů nelze bez dalšího považovat postup správce daně, který zahájí daňovou kontrolu bez konkrétními skutečnostmi podloženého podezření, že daňový subjekt nesplnil řádně daňovou povinnost.

[30] Z předmětného stanoviska považuje krajský soud za vhodné odcitovat následující klíčovou pasáž: „*II. senát Ústavního soudu se většinově neztotožnil s obecně formulovanými právními závěry přijatými I. senátem ve věci sp. zn. I. ÚS 1835/07 a akceptoval názory vyslovené v odlišném stanovisku soudkyně Ivany Janů*

(uvedené v bodu 5), na něž II. senát v návrhu stanoviska pléna odkázal. Plénem Ústavního soudu návrh II. senátu na přijetí stanoviska přijalo. [...] Výklad pojmu daňové kontroly musí být v souladu s obecným významem termínu kontroly. Ten v teorii správního práva označuje postup orgánu veřejné moci, který zjišťuje a eventuálně posuzuje plnění povinností adresáty veřejné správy. Pojmovými znaky takových kontrol bývá možnost zahájení na základě podnětu či ex officio, zákonem upravený postup zahájení, regulace práv a povinností kontrolujících pracovníků i kontrolovaných subjektů, stanovení sankcí pro porušení takových povinností, oprávnění kontrolovaného subjektu podat námitky proti kontrole apod. Podstatným znakem takové kontroly je mj. možnost jejího namátkového provedení, tedy provedení za situace, kdy kontrolující osoba a priori nedisponuje (konkrétním) podezřením, že kontrolovaný subjekt neplní řádně své povinnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Aps 2/2009 - 52). Daňová kontrola je tedy institutem s preventivním významem, je nedílnou součástí správy daní, jejímž cílem je na místě ověřit údaje rozhodné pro stanovení daňové povinnosti ve správné výši. Jde o jeden z rozhodujících právních institutů k dosažení cíle řízení a k omezení daňových úniků (viz důvodová zpráva k zákonu o správě daní a poplatků). Legitimním cílem v případě daňové kontroly prováděné podle § 16 zákona o správě daní a poplatků je veřejný zájem státu na řádném stanovení a výběru daní zakotvený v § 2 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Omezení osobní sféry jednotlivce při realizaci daňové kontroly správcem daně je nutno posuzovat z hlediska principu přiměřenosti v každém konkrétním případě tak, aby byl vyloučen svévolný postup správce daně (jako např. šikanózní postup zvolený ve věci sp. zn. I. ÚS 1835/07 – viz výše). Za takovýto postup však nelze bez dalšího považovat, s ohledem na účel daňové kontroly, postup, při němž při zahájení či průběhu daňové kontroly neexistuje důvodné podezření řádného neplnění povinností daňového subjektu.“

[31] S ohledem na shora deklarovanou použitelnost judikatury ve věcech daňové kontroly i na následnou kontrolu celní krajský soud uzavírá, že předmětná celní kontrola nemůže být označena za nezákonnou ani z druhého žalobkyní tvrzeného důvodu, neboť zákonnost zahájení následné celní kontroly není podmíněno skutečností, zda mají celní orgány k dispozici relevantní, resp. jakékoli důkazy.

[32] Žalobkyně se mýlí, pokud se domnívá, že došlo k porušení zásady *ne bis in idem*. Aplikace této zásady podle představ žalobkyně by popřela samotný smysl následné kontroly, resp. ji neumožnilo vůbec. To platí obecně pro celní i daňové řízení. Pro případ nesprávného sazebního zařazení a výpočtu cla zákonodárce stanovil v oblasti, kde přiznává clo samotný dovozce a nevyměřuje jej celní úřad (jde o tzv. samovyměření), následné postupy, které prověřují správnost zařazení a provedených výpočtů. Takový postup je zcela legitimní a pouze tak lze zajistit efektivní správu cel. Pro užití zásady *ne bis in idem* nebyly splněny podmínky – nešlo o dvě řízení, nebylo zahájeno jiné řízení. Propuštění zboží do režimu volného oběhu a následná kontrola zboží jsou rozdílné fáze řízení a nelze je směřovat.

[33] Žalobkyně namítla, že žalovaný vydal napadená rozhodnutí na základě provedení dokazování až v odvolacím řízení a jde o porušení zásady dvojinstančnosti řízení. Žalobkyně považuje za nepřijatelné, aby proces dokazování neprovedl celní orgán, který vydal platební výměr.

[34] Tato žalobní námitka není důvodná. Podle § 115 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v platném znění, *v rámci odvolacího řízení může odvolací orgán provádět dokazování k doplnění podkladů pro rozhodnutí nebo k odstranění vad řízení, anebo toto doplnění nebo odstranění vad uložit správci daně, který napadené rozhodnutí vydal, se stanovením přiměřené lhůty.* Odvolací daňové řízení je založeno na apelačním principu, a proto žalovanému nic nebránilo v tom, aby dokazování doplnil. S posudkem celně technické laboratoře byla žalobkyně seznámena a mohla se k němu vyjádřit, nebyla na svých právech nijak zkrácena.

[35] Následnou kontrolu mohl podle zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, provádět celní úřad, a to v souladu s § 8 odst. 1 písm. a) a žalovaný podle § 4 odst. 1 písm. a) vykonával působnost správního orgánu nejbližše nadřízeného celním úřadům. Postup celních orgánů byl zcela v souladu se jmenovanými zákony.

[36] Ke shodným právním závěrům jako v dosud vypořádaných žalobních bodech dospěl také ve skutkově obdobné věci vedené pod č. j. 22 Af 88/2012 - 84 (rozsudek ze dne 17. 3. 2015). Učiněné závěry byly plně aprobovány rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2015, č. j. 9 Afs 128/2015 - 60.

[37] Žalobkyně namítla nesprávnou aplikaci čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Toto ustanovení již správní soudy opakovaně interpretovaly. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 30. 7. 2008, č. j. 1 Afs 27/2008 - 97, na nějž poukázal i žalovaný v napadeném rozhodnutí, s odkazem na početnou a ustálenou judikaturu Soudního dvora Evropských společenství (SD EU) uvedl: „*K aplikaci čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu je nutné splnit tři kumulativní podmínky. Nejprve je třeba, aby clo nebylo vybráno následkem chyby ze strany samotných příslušných orgánů, dále, aby tato chyba, které se dopustily tyto orgány, nemohla být osobou povinnou zaplatit clo jednající v dobré víře přiměřeným způsobem zjištěna, a konečně, aby tato osoba dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se jejího celního prohlášení. Pouze tehdy, jestliže jsou tyto tři podmínky splněny, osoba povinná zaplatit clo má právo na to, aby clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno.*“

[38] Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku k první podmínce aplikace čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu odkazoval na judikaturu SD EU, z níž vyplývá, že cílem čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu je chránit legitimní očekávání osoby povinné zaplatit clo, pokud jde o opodstatněnost všech skutečností uvedených v rozhodnutí o vybrání nebo nevybrání cla. Legitimní očekávání osoby povinné zaplatit clo je hodné ochrany stanovené v tomto článku pouze tehdy, pokud základ, na kterém spočívá toto očekávání osoby povinné zaplatit clo, způsobily „samotné“ příslušné orgány. Právo na to, aby dovozní clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno, zakládají tak pouze chyby přičitatelné aktivnímu jednání příslušných orgánů.

[39] Z uvedených závěrů je zřejmé, že pouhá námitka jednání v dobré víře nemůže obstát, neboť právo na to, aby dovozní clo nebylo vybráno poté, co bylo

zboží propuštěno, zakládají jen chyby přičitatelné aktivnímu jednání příslušných celních orgánů. V posuzované věci žalobkyně ve vztahu k nesprávné aplikaci čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu argumentuje poskytnutými informacemi jedním z celních úřadů, které vydávaly rozhodnutí o propuštění zboží do režimu volný oběh, k čemuž navrhuje výslech zaměstnankyně DHL Global Forwarding (CZ) s. r. o. a zaměstnankyň celních úřadů a dále příslušnými správními spisy. Žalobkyně poukázala na to, že jí byla prostřednictvím deklaranta sdělena neformálně informace o sazebním zařazení zboží a při dovozu byla celními orgány rovněž provedena fyzická kontrola zboží.

[40] V postupu celních orgánů, resp. jejich pasivitě, žalovaný v napadeném rozhodnutí neshledal aktivní jednání, které by zakládalo chybu celních orgánů ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Krajský soud se s tímto hodnocením ztotožnil. Chybu celních orgánů ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu může způsobit toliko aktivní jednání. Neformálně poskytnutá konzultace či samotné propuštění zboží do volného oběhu takovým aktivním jednáním není, stejně jako fyzická kontrola při dovozu. Ze shora citované judikatury vyplývá, že všechny tři podmínky stanovené tímto článkem celního kodexu musí být splněny kumulativně, proto krajský soud považoval za nadbytečné zabývat se existencí dalších dvou podmínek.

[41] Důkazní návrhy na výslech zaměstnanců celních úřadů a zaměstnankyně DHL Global Forwarding (CZ) s. r. o. vznesla žalobkyně již v celním řízení a žalovaný se s tímto jejím návrhem vypořádal. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že výslechy navržených svědků by mohly prokázat pouze to, zda k neformální konzultaci došlo, avšak tato skutečnost nemůže s ohledem na výše uvedené prokázat existenci chyby celních úřadů. K tomu dále z důvodu hospodárnosti žalovaný tyto důkazy neprovedl.

[42] Pokud ustálená judikatura spočinula na názoru, že propuštění zboží do volného oběhu a současná absence jakéhokoliv aktivního jednání celních úřadů nevede k chybě celních orgánů ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. a) celního kodexu a přitom neformální konzultace takovouto chybou není (srov. rozsudek NSS sp. zn. 1 As 27/2008), nelze ani v posuzovaném případě dospět s ohledem na jeho okolnosti a námitky žalobkyně k jinému závěru.

[43] S ohledem na uvedené proto soud neshledal důvody k doplnění dokazování provedením navržených důkazů. Pro úplnost krajský soud uvádí k námitce, že celní orgány pochybily, když propustily zboží do režimu volného oběhu, že z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne (rozsudky ze dne 27. 9. 2006, č. j. 1 Afs 16/2006 - 120 a ze dne 30. 7. 2008, č. j. 1 Afs 27/2008 - 96), že předmětem řízení o propuštění zboží do volného oběhu je právě jen otázka, zda jsou splněny předpoklady pro propuštění zboží do tohoto režimu, nikoliv otázka, zda zboží podléhá antidumpingovému clu. Celní orgány nemohou v případě každého jednotlivého dovozu důkladně přezkoumávat, zda všechny údaje, které dovozce tvrdí ve svém celním prohlášení a v připojených listinách, odpovídají skutečnosti, a nemohou být proto činěny odpovědnými za to, že tomu tak někdy není. K přezkoumání tohoto postupu slouží právě následná kontrola, jak už bylo uvedeno výše. Nelze proto tvrdit, že celní úřad vyvolal v žalobkyni neoprávněně důvěru ve

správnost jeho postupu tím, že zboží propustil do požadovaného režimu. Je především na odpovědnosti žalobkyně, aby si sama získala dostatek informací ke zboží, s nímž hodlá obchodovat, a také je správně zařadila do příslušné položky kombinované nomenklatury.

[44] Krajský soud dále dodává, že při poskytování informace ve smyslu čl. 11 celního kodexu, tj. informace vztahující se k aplikaci celních předpisů, nelze po celním orgánu informaci poskytujícímu spravedlivě požadovat, aby vyzýval žadatele k doplnění vstupních údajů. Preciznost a jednoznačnost informací, které poskytuje žadatel, zvláště pak, je-li předmětem žádosti sazební zařazení zboží, je zcela v dispoziční sféře samotného žadatele. Ani z celních předpisů nelze dovodit povinnost celních orgánů vyzvat žadatele k doplnění žádosti. Takový postup by byl opodstatněný pouze v případě, kdyby bylo požadováno vydání závazné informace o sazebním zařazení zboží ve smyslu čl. 12 celního kodexu, která se vydává kvalifikovaným postupem a celními předpisy je také garantována její závaznost.

[45] V posledním žalobním bodě žalobkyně namítla nesprávné sazební zařazení dováženého zboží, k němuž došlo v průběhu následné kontroly. Žalobkyně argumentovala předně nesprávnými závěry co do podkladů pro sazební zařazení zboží, k nimž celně technická laboratoř dospěla. Krajský soud podotýká, že takto formulovaný žalobní bod je natolik obecný, že není způsobilý soudního přezkumu. Dle ustálené praxe správních soudů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78 nebo rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 2. 2011, č. j. 31 Ca 152/2009 - 44) je určení rozsahu soudního přezkumu zcela v dispozici žalobkyně. Jí formulovaná žalobní tvrzení však musejí být natolik konkrétní, aby alespoň rámcově určovala rozsah soudního přezkumu. Soud není oprávněn ani povinen vyhledávat či domýšlet žalobkyní obecně tvrzené nezákonnosti, neboť by tím porušil zásadu dispoziční, kterou je soudní přezkum ve správním soudnictví ovládán, a také zásadu rovnosti účastníků řízení.

[46] K takto formulované obecné námitce soud konstatuje, že podle setrvalé judikatury správních soudů jsou jak správní orgány, tak soudy povinny vypořádat se s konkrétními námitkami, s námitkami konkrétního porušení právních předpisů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, čj. 8 As 13/2007 - 100, nebo ze dne 13. 4. 2004, čj. 3 Azs 18/2004 - 37).

[47] Když sama žalobkyně ponechala svou žalobní námitku v takto obecné rovině, lze se s ní vypořádat právě v míře odpovídající její obecnosti. Krajský soud nemusí hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, které již přesvědčivě vyslovily správní orgány (podobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013 - 128).

[48] Soud se ztotožnil s aplikací příslušných ustanovení nařízení na zjištěný skutkový stav. Zjištění skutkového stavu bylo v odvolacím řízení umocněno provedením důkazu posudkem celně technické laboratoře a tak bylo postaveno zcela najisto, že dováženým zbožím je stavební sklovláknitá síťovina - perlinka. Zařazení probíhá podle toho, jestli perlinka byla vyrobena mechanickým tažením anebo tažením pomocí kapalin (výkladovou pomůckou zde byly vysvětlivky k harmonizovanému systému). Správně (podle stanoviska CTL a výkladových

pravidel ke kombinované nomenklatuře mělo být zboží zařazeno jako stavební sklovláknitá síťovina perlínka – do specifiktější položky (Taric kód 7019590010). Tím se uplatnilo mimo 7% clo ještě i antidumpingové clo v sazbě 62,9 %. Žalovaný správně použil pravidla 1, 3a a 6 pro výklad kombinované nomenklatury, když upřednostnil specifiktější položku. Rovněž správně celní orgány aplikovaly vysvětlivky k harmonizovanému systému k číslu 7019, vybraly relevantní výrobní technologie a v souladu se zjištěním podle posudku celně technické laboratoře určily sazební zařazení zboží.

[49] Správnost tohoto postupu nadále dosvědčily i důkazy provedené v soudním řízení, a to informacemi o závazném sazebním zařazení zboží č. CZ 16-0184-2012, CZ 38-0808-2014, CZ 23-0507-2012 a CZ 23-0506-2012, podle kterých tzv. perlínka je zařazována v jiných případech pod kód KN č. 70195900, tedy tak, jak ho zařadily celní orgány.

[50] Tento postup je taktéž v souladu s přímo aplikovatelnými nařízeními Komise (EU) č. 138/2011 ze dne 16. 2. 2011 o uložení prozatímního antidumpingového cla na dovoz některých otevřených síťovin ze skleněných vláken pocházejících z Čínské lidové republiky a č. 791/2011 ze dne 3. 8. 2011 o uložení konečného antidumpingového cla a konečném výběru prozatímně uloženého cla na dovoz některých otevřených síťovin ze skleněných vláken pocházejících z Čínské lidové republiky a jeho účelem.

[51] Pro úplnost soud uvádí, že uvedení čísla nařízení 791/2011 ze dne 3. 8. 2011 ve všech přezkoumávaných rozhodnutích, i když v rozhodnutích týkajících se propuštění zboží od února 2011 do 3. 8. 2011 se na něj vztahovalo nařízení Komise (EU) č. 138/2011 ze dne 16. 2. 2011 o uložení prozatímního antidumpingového cla na dovoz některých otevřených síťovin ze skleněných vláken pocházejících z Čínské lidové republiky, nemá vliv na zákonnost napadených rozhodnutí, neboť obsah obou nařízení byl obdobný a účel totožný. V pozdějším nařízení č. 791/2011 bylo již výslovně uvedeno, že na stavební perlínku shora specifikovanou nelze použít kódy kombinované nomenklatury 70194000, 70199091 a 70199099 a měly by být z popisu dotčeného výrobku odstraněny (čl. B odst. 1 nařízení).

[52] Na základě shora uvedené argumentace dospěl krajský soud k závěru, že uplatněné žalobní body nejsou důvodné, a proto žalobu v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[53] Úspěšný žalovaný žádné náklady řízení nepožadoval a soud ze spisu žádné nezjistil, proto mu je nepřiznal, a neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, to vše podle § 60 odst. 1 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské nám. 6,

Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaje o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 28. 6. 2016

Za správnost vyhotovení:
Ing. Petra Rýparová

JUDr. Martina Radkova, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu